

РЕШЕНИЕ

№ 505

гр. София, 28.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 9-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ВЕЛИЗАР СТ. КОСТАДИНОВ**

при участието на секретаря **Д. П. Ц.**
като разгледа докладваното от **ВЕЛИЗАР СТ. КОСТАДИНОВ**
Административно наказателно дело № 20231110215681 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по въззивна жалба срещу **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП) № 644033-F663693/27.06.2022г.**, издадено от Директор на Офис „Илинден“ в ТД на НАП, с което на основание чл.53 от ЗАНН е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на **300.00 (триста) лева на ЕТ „Г. – М. М.“**, с **ЕИК: .....** за административно нарушение по чл.125, ал.5 от ЗДДС вр. чл.125, ал.1 от ЗДДС.

Санкционираното лице обжалва НП, с инвокирани доводи за неговата незаконосъобразност. Твърди се липсата на извършено административно нарушение и се релевират твърдения за допуснати съществени процесуални нарушения. Иска се отмяната на НП. **Не се претендират разноски.**

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, се явява лично, като излага допълнителни съображения по съществото на спора. Счита се, че е налице чл.28 от ЗАНН.

Въззиваемата страна, редовно призована, се представлява от надлежен процесуален представител, който инвокира доводи за неоснователност и недоказаност на депозираната въззивна жалба. Заявява се, че случая не е маловажен. **Претендират се разноски.**

Съдът като обсъди на основание чл.14 от НПК всестранно, обективно и пълно доводите на страните и събраните по делото

писмени и гласни доказателства, намира за установено следното:

I. Въззивната жалба е депозирана на **15.07.2022г.** в законоустановеният 14 (четиринадесет) дневен срок на основание чл.59, ал.2 от ЗАНН, от процесуално легитимирана страна, подписана от жалбоподателя, с обоснован и доказан правен интерес, срещу санкционен акт по ЗАНН – наказателно постановление, **връчено на 04.07.2022г. (с разписка в самото НП)**, подлежащ на законов съдебен контрол от родово, местно и функционално компетентен съд на основание чл.59, ал.1 от ЗАНН, като жалбата е редовна от външна страна с посочване на изискуемите по закон реквизити, **поради което се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.**

II. Разгледана по същество, въззивната жалба е ОСНОВАТЕЛНА.

III. От фактическа страна (“ipso facto” – извод от самият факт; “res ipsa loquitur” – фактите говорят сами за себе си):

В настоящото административно-наказателно производство не се спори от страните по фактите и събраната в преписката доказателствена съвкупност.

Спорният по делото въпрос е правен и касае дали конкретното административно нарушение е маловажен случай или не е такова.

ЕТ „Г. – М. М.“, с ЕИК: 130493347 се представлява от ФЛ М. М. Г.. Представяваният от него ЕТ не работел и не извършвал търговска дейност. ФЛ М.в М. Г. ежегодно подавал чрез счетоводител декларации по чл.125, ал.5 от ЗДДС с нулеви стойности. За отчетния период месец април 2022г. ФЛ М. М. Г. попълнил на хартиен носител такава декларация за представявания от него ЕТ. Не можел да я подаде електронно с КЕП или чрез счетоводител. Искал да я входира в ТД НАП София. Тя не била приета, тъй като трябвало да се подава само електронно. Справка-декларация за месец април 2022г. не била отразена като налична в информационната система на публичната администрация на НАП. Същата следвало да се подаде в срок до 14.05.2022г. Такава не е постъпила по електронен път до НАП. След покана до ФЛ М. М. Г., НАП получила такава декларация за посочения отчетен период с нулеви стойности. В рамките на извършената проверка от свидетелите – актосъставителят А. В. Я. и свидетелят М. С. И. – длъжностни лица инспектори по приходите в НАП, спрямо жалбоподателя ЕТ „Г. – М. М.“ бил съставен АУАН № F 663693/15.06.2022г. След неговото връчване по надлежния ред по ЗАНН е издадено **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП) № 644033-F663693/27.06.2022г.**, издадено от Директор на Офис „Илинден“ в ТД на НАП, с което на основание чл.53 от ЗАНН е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на **300.00 (триста) лева на ЕТ „Г. – М. М.“, с ЕИК: ..... за административно нарушение по чл.125, ал.5 от ЗДДС вр. чл.125, ал.1 от ЗДДС.**

Изложената фактическа обстановка се установява по безспорен и еднопосочен начин от събраните по делото писмени доказателства, прочетени по реда на чл.283 от НПК вр. чл.84 от ЗАНН, както и от показанията на свидетелите – актосъставителят А. В. Я. и свидетелят М. С. И. – длъжностни лица инспектори по приходите в НАП, които съдят кредитира изцяло, като

пълни, последователни, изчерпателни и детайлни на изложената фактическа обстановка, като предвид липсата на противоречия в тях, както и поради липсата на такива с всички писмени доказателства по делото, съдът не следва да излага съображения на основание чл.305, ал.3 от НПК – *“per argumentum a contrario”*. Съдът намира, че показанията на разпитаните свидетели кореспондират на писмените доказателства по делото, доколкото всички доказателствени материали са свързани с изясняването на фактическата обстановка по случая. Необходимо е да се изложи, че с оглед непосредственото формиране на субективните възприятия на конкретната личност е нормално разпитаните свидетели да описват някои детайли от събитието по различен начин, според собствената си гледна точка. Това обстоятелство се обуславя от **човешка перцепция, сугестия и контрасугестия**, които са предпоставени от обективни фактори, основани например на изминало време, но и от субективни фактори, свързани със способността на всяко лице с оглед неговите психофизически качества като свидетел да възприема със сетивата си факти от обективната действителност, да може ги запомни в пълнота и/или цялост, като при тяхното последващо по-късно възпроизвеждане след датата на конкретно събитие и/или след първоначален разпит е логично възприятията на отделния свидетел да не са пълни, поради липсата на спомени, и/или да са неточни с тези, които първоначално са били изложени като свидетел, поради фактора време.

IV. От правна страна (*“ipso jure”* – поради смисъла на правото):

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е инстанция по същество, с оглед на което дължи цялостна проверка *“ex officio”* относно правилното приложение на материалния и процесуалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя.

Единственият спорен въпрос по делото е правен и се отнася до това дали нарушението на жалбоподателя ЕТ „Г. – М. М.“, с ЕИК: ..... по чл.125, ал.5 от ЗДДС вр. чл.125, ал.1 от ЗДДС е маловажен случай, съгласно чл.28 от ЗАНН.

Критериите за определяне на случая като маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН са регламентирани в чл. 93, т. 9 от НК, който по отношение на ЗАНН се прилага субсидиарно и съгласно който „маловажен случай“ е този, при който извършеното административно нарушение с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административните нарушения от съответния вид.

Преценката за това дали дадено деяние представлява маловажен случай е комплексна и индивидуална във всеки отделен случай и се определя от фактите по делото, съотнесени към разпоредбата на чл. 93, т. 9 от НК.

В текста на чл. 93, т. 9 от НК се съдържа легално определение на понятието „маловажен случай“, като съгласно трайната съдебна практика, маловажността на случая се преценява съобразно предписанията на тази правна норма. По смисъла на чл. 93, т. 9 от НК деянието представлява

„маловажен случай“, когато с оглед липсата или незначителността на вредните последици **или на други смекчаващи обстоятелства** се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпления от същия вид.

От съдържанието на нормата се установява, че дали случаят е маловажен се определя не само от липсата или незначителността на вредните последици, **но и от другите смекчаващи обстоятелства, при които е извършено деянието, като по-ниската степен на обществена опасност**, в сравнение с обикновените случаи, може да даде основание за разграничаването му от административно нарушение и за приемане на извода, че се касае за маловажен случай (*ТР № 58/1986 г. на ОСНК на ВС*).

В същата насока е и *ППВС № 6/1971 г.*, съгласно което маловажността на случая се определя от по-ниската степен на обществена опасност на деянието, изводима, както от оценката на вредните последици от извършването му, така и от другите обстоятелства, характеризиращи деянието и дееца, (личността на извършителя, подбудите, начина на извършване на деянието), преценени в тяхната съвкупност и взаимна връзка.

Преценката дали едно деяние представлява маловажен случай се извършва на основата на фактическите данни по конкретния казус, отнасящи се до начина на извършване на деянието, вида и стойността на предмета му, вредните последици, данните за личността на дееца и всички други обстоятелства, които имат значение за степента на обществена опасност и моралната укоримост на извършеното - (*Решение № 19/2008 г. на II н.о., Решение № 69/2010 г. на II н.о., Решение № 306/2009 г. на III н.о.*).

Настоящият съдебен състав извърши с решението си по делото правна преценка и правни изводи, основавайки се на доказателствата по делото и закона, чрез които „преоцени“ ценени и определени от законодателя наказания по състава на **чл.125, ал.5 вр. ал.1 от ЗДДС** със заложените от него абстрактни и формални за тях законови предели и извърши суверенно друга оценка, неприсъща на законодателна идея за криминализирания административно-наказателен състав, като модел на дефинирани определени видове наказателна дейност на държавната политика в частта на предвидените законови санкции. Съдът, именно, чрез тази правораздавателна преценка на обществените отношения, свързани с регулирането на принципа на Държавата всеки деец да бъде наказан съразмерно, справедливо, пропорционално и законосъобразно наказание в конкретен вид и размер за извършено административно нарушение, то по повод на всеки конкретен случай при отчитане на конкретните факти и доказателствата по делото, ръководно-решаващият орган на наказателния процес може да снижи интензитета на административно-наказателната репресия чрез прилагане на собствен индивидуален подход към случая, като определи съразмерна, пропорционална, справедлива и законосъобразна форма на административно-наказателната намеса на Държавата и чрез отправянето на административно предупреждение по чл.28 от ЗАНН към жалбоподателя ЕТ „Г. – М. М.“, с ЕИК: ....., представляван от ФЛ М. М. Г. с оглед обществената

опасност на деянието и личността на дееца.

Налице е маловажен случай на деяние, защитавано от административно-наказателния състав по смисъла на чл.125, ал.5 вр ал.1 от ЗДДС вр. чл.28 от ЗАНН.

Според съда няма пречка разпоредбата на чл.28 от ЗАНН да намери евентуално приложение и по отношение на разпоредбите на ЕТ „Г. – М. М.“, с ЕИК: 130493347, ако липсват обществено опасни последици от административното нарушение, или проявилите са такива от него и предвид наличието на множество от смекчаващи вината обстоятелства, с оглед своята по-ниска степен на обществена опасност обуславят явната им малозначителност или маловажност, което от своя страна не оправдава извършването санкционна дейност от административно-наказващия орган под формата на налагане на административно наказание „имуществения санкция“ в определения от наказващия орган минимален размер.

Преценява се в такива случаи, и най-вече, степента на застрашеност на обществените отношения, регламентирани под закрилата на нормата на ЕТ „Г. – М. М.“, с ЕИК: 130493347.

Процесното задължение по чл.125, ал.1 от ЗДДС за подаване на декларация по ЗДДС попада в обхвата на Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006г. относно общата система на данъка върху добавената стойност, а съгласно чл. 273 държавите членки могат да наложат други задължения, които те считат за необходими за осигуряване правилното събиране на ДДС и предотвратяване избягването на данъчно облагане.

По правото на ЕС не са предвидени изрични санкции за деяние като процесното. Съгласно решение на СЕС от 9 февруари 2012 г. по дело C-210/10 - т. 23, при липса на хармонизация на ниво ЕС в областта на санкциите за неспазване на условията, предвидени в законодателството им в тази връзка, държавите-членки са компетентни да изберат санкции, които според тях са подходящи, но при спазване правото на ЕС и общите му принципи, в това число принципа на пропорционалността.

Съгласно задължението за лоялно сътрудничество, произтичащо от чл. 4, ал. 3 от Договора за Европейския съюз (ДЕС), държавите-членки следва да гарантират, че придават на санкцията ефективен, пропорционален и възпиращ характер – Решение на СЕС от 7 октомври 2010 г. по дело C-383/09. Когато по правото на ЕС няма по-точни правила за определяне на национални санкции, те не трябва да нахвърлят границите на необходимото за постигане на легитимно преследваните от националното законодателство цели и когато има избор между няколко подходящи мерки, винаги трябва да се прибегне към най-малко обвързващата и причинените неудобства да не са несъразмерни на преследваните цели.

Също според постоянната съдебната практика на Съда на ЕС (така, в Решението от 07.10.2010 г. по дело C-382/2009 г., S. Met SIA, т. 44), и както следва от принципа за лоялното сътрудничество по чл. 4, § 3 от ДЕС, когато правна уредба на Съюза не предвижда специална санкция за нарушение на

нейните разпоредби или препраща по този въпрос към националните разпоредби, посоченият принцип налага на държавите членки да вземат всички мерки, които са годни да гарантират обхвата и ефективното действие на правото на Съюз. Съдът подчертава, че като запазват дискреционната си власт по отношение на избора на споменатите мерки, държавите-членки трябва да гарантират, че при необходимост нарушенията на правната уредба на Съюза се санкционират при материални и процесуални условия, аналогични на приложимите към нарушенията на националното право, които са от сходно естество и значение и които при всички положения придават на санкцията ефективен, пропорционален и възпиращ характер.

Във връзка с последното, българският закон вече не предвижда санкции за неподадена декларация по чл. 92, ал. 4 от Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО), когато не е осъществявана дейност, като именно последното обстоятелство подлежи на деклариране и проверка. Тази разпоредба касае пряко данъчно облагане, което попада в компетентността на държавите - членки. **Тази хипотеза е от сходно естество с неподаването на декларация в областта на косвените данъци за период, през който не е извършвана икономическа дейност или (бел.м.) икономическата дейност е с ниски данъчни ставки.**

Тези принципи при налагането на санкции за нарушение на правото на ЕС са изцяло относими в случая, а спазването им се осъществява чрез преценката по чл. 28 ЗАНН.

В случая принципите за пропорционалност и ефективност на санкцията при прилагане правото на ЕС са относими и към формалните нарушения, извършени чрез бездействие, така и към нарушенията, извършени чрез действия. Преследваната от чл. 179 ЗДДС цел е предотвратяване избягването на данъчно облагане чрез недеклаиране на доставки, за постигането на която са регламентирани правилата за подаване на данъчни декларации и предвидени санкции за неизпълнение на задължението. Налагането на спорната санкция за неподаването им в срок, когато задълженото лице не е осъществявало търговска дейност, или тя при ниски размери на доходност, и няма риск от загуба на данъчни приходи, надхвърля границите на подходящото и необходимото, за да се постигне преследваната от ЗДДС цел, посочена по-горе и относима към чл. 273 от директивата за ДДС.

Не е опровергана постижимостта на тази цел по друг, по-малко обвързващ начин – с проверка на дейността на правния субект чрез проверка на документацията му, насрещни проверки на негови контрагенти или на данните в информационната система на НАП, декларирани от други лица по реда на ЗДДС.

Нарушението на жалбоподателя по смисъла на чл.125, ал.5 вр. ал.1 от ЗДДС е първо и единствено. Той няма непогасени данъчни задължения към НАП. Жалбоподателят няма висящи и/или приключили с влязъл в сила акт административно-наказателни производства по смисъла на чл.125, ал.5 вр. ал.1 от ЗДДС или за нарушения на други административно-наказателни

разпоредби, регламентирани в ЗДДС. Жалбоподателят не е имал други провинения и/или каквито и да е било нарушения на правните разпоредби, уредени в данъчното законодателство. Не е наказван с административни предупреждения по чл.28 от ЗАНН с влязъл в сила акт в период до една година от издаването на НП назад във времето за други по вид административни нарушения по ЗДДС или за административни нарушения по действащото в страната останало данъчно законодателство. От нарушението по чл.125, ал.5 вр. ал.1 от ЗДДС не е настъпил по принцип вредоносен резултат, дори то да е формално по съдържание, характер и правни последици. Настоящият случай разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи за деянията от същия вид, тъй като от нарушението на жалбоподателя не е настъпило застрашеност от увреждане на обществените отношения, регламентирани под закрилата на нормата на чл.125, ал.5 вр. ал.1 от ЗДДС. Вредни последици, и/или укриване на доходи и/или източници на неправомерно придобити имуществени права от страна жалбоподателя липсват, респективно не са настъпили и не са проявени, нито са реализирани. Не е настъпила вредна последица за държавния фикс и/или за НАП от евентуално „скриване“ на информация от неподадената в срок декларация по чл.125, ал.1 от ЗДДС, която е с нулеви стойности и при отчитане, че не е извършвана от ЕТ активна търговска дейност (същият не извършва каквато и да е дейност дори). НАП не е бил лишена от възможността, нито е била обективно възпрепятствана, да извърши въобще контрол по ЗДДС спрямо жалбоподателя чрез съответна проверка. Аргумент за този извод на съда е, че жалбоподателя е бил подал декларация по чл.125, ал.1 от ЗДДС с нулеви стойности, каквито е подавал отново с такива стойности и преди отчетния период месец април 2022г. Липсва непозрачност спрямо жалбоподателя във връзка с деклариранията от него в декларацията му по чл.125, ал.1 от ЗДДС за месец април 2022г. правно-релевантни факти и обстоятелства. От липсата на въпросната декларация в законовия срок до 14.05.2022г., не се е стигнало до реално засягане, увреждане и/или застрашаване от накърняване (увреждане) на правата и/или интересите на органите на властта – НАП, КПКОНПИ и др. или за приложението на разпоредбите на ЗДДС, дефиниращи проверката на данъчните източници, чрез които са придобити положително декларираните имуществени права (а в случая те са нулеви стойности спрямо жалбоподателя) от страна на търговците. Въззивиаемата страна не ангажира доказателства за такива факти в обратен смисъл, за да оправдае законосъобразното упражняване на административно-наказателната си репресия чрез формата на административното наказание „имуществена“ спрямо жалбоподателя ЕТ. Въззивиаемата страна **приема, че е достатъчно за него** (при извода дали е налице административно нарушение, което да бъде санкционирано с административно наказание, без да отчита, че целите на закона и наказанието по принцип могат да се постигнат и с писмено предупреждение спрямо дееца или нарушителя, по силата на което същият ще бъде мотивиран да спазва необходимата дисциплина по ЗДДС при подаването на справки-декларации по чл.125, ал.1 от ЗДДС и установения правов ред в

страната) да не е подадена в срок и независимо с какво закъснение декларацията по чл.125, ал.1 от ЗДДС, без да отчита всестранно, обективно, пълно и справедливо всички факти по случая и дали целите на наказанието могат да се постигнат и с административно предупреждение по чл.28 от ЗАНН. Доказателствата по делото не установяват по принцип проявена недобросъвестност от жалбоподателя към НАП, и съдът следва да тълкува факта за липсата на недобросъвестност към органите на приходната администрация в негова полза. Жалбоподателят не е имал и умисъл за административното нарушение по чл.125, ал.5 вр. ал.1 от ЗДДС, доколкото не е знаел, че с неподаването на въпросната декларация по електронен път, въпреки че е искал да му бъде приета на хартиен носител, опитвайки да я входи, извършва административно деяние по визирания административно-наказателен състав. Доказателства в обратен смисъл не са ангажирани от административно-наказващия орган с оглед тежестта на доказване „*onus probandi*“, лежаща върху него. Съставеният АУАН не се ползва с презумптивната доказателствена сила, нито с презумптивна доказателствена сила се ползват изводите на НАП, че са били застрашени от увреждане обществените отношения, които са предмет на закрила от състава по чл.125, ал.5 вр. ал.1 от ЗДДС. В настоящото производство е приложим принципът за невиновност в съответствие с чл.6 от КЗПЧОС. Административното-наказателно обвинение се приравнява всякога на наказателно обвинение според константната съдебна практика на ЕСПЧ. Още преди хода и в хода на административно-наказателната процедура, реализирана от НАП е подадена с формално закъснение въпросната декларация на жалбоподателя по чл.125, ал.1 от ЗДДС и с оглед декларираните в нея отрицателни данни. Предвид правомощията на НАП по ЗДДС, наказващият орган реално не е бил възпрепятстван да извърши проверка по данъчното законодателство спрямо жалбоподателя, с оглед механизмите за контрол и властовите правомощия (властови инструменти), с които приходната администрация по принцип разполага по закон. Жалбоподателят е оказал пълно съдействие на НАП във връзка с изясняването на обективната истина по делото. Същият има изрядно, дори образно казано „перфектно“ добросъвестно процесуално поведение по ЗАНН като обвинено в административно нарушение лице. Жалбоподателят не е създавал пречки пред НАП, нито го е затруднил или забавил в административно-наказателната процедура. Целите на административното наказание по чл.12 от ЗАНН могат да се постигнат ефективно и чрез отправянето на писмено предупреждение спрямо жалбоподателя по чл.28 от ЗАНН. Целите на административното наказание по чл.12 от ЗАНН с наложената на жалбоподателя „санкция“ в размер на 500.00 лева са преизпълнени, респективно (не е необходимо да се налага такова административно наказание, тъй като то само по себе си е явно тежко, несъразмерно и непропорционално на целите на закона, **но най-вече - противоречи на целите на европейското наказателно право**), дори и да е наложено в минимален размер от 500.00 лева. Наложено на жалбоподателя административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500.00 лева

(не поради размера му, а поради факта на налагането му, дори и да е минимално) е несправедливо, незаконосъобразно и необосновано, поради конкретиката (*“differentia specifica”*) на настоящия случай, която решаващата инстанция на СРС не може да не съобрази. Целта на закона по отношение на всяко административно нарушение е административно-наказателна репресия **да е съответна, адекватна и пропорционална** спрямо подложеното на административно-наказателно преследване лице. Когато целите на административно-наказателното преследване могат да се постигнат и с административно предупреждение по чл.28 от ЗАНН, наказващия орган следва да избере това решение на случая, тъй като то ще съответства на фактите и на личността на дееца, но и ще доведе до пропорционално съответно навлизане в достатъчна степен в личната сфера на привлеченост към отговорност лице, за да се мотивира към поведение, което зачита правовия ред в страната. Принципно вярно е, че за наличието на съставомерност по чл.125, ал.5 вр. ал.1 от ЗДДС не се изисква настъпването на вредни последици, извън неспазването на законоустановения срок за подаване на процесната първоначална декларация по ЗДДС, но в конкретния случай посоченото нарушение не е било от естество да засегне по съществен начин фундаменталните цели, визирани в разпоредбата на чл. 1 от ЗДДС. Съгласно *Решение на СЕС от 9 февруари 2012 г. по дело „М. U“ C-210/10, т. 23* „при липса на хармонизация на законодателството на Съюза в областта на санкциите, приложими при неспазване на условията, предвидени от установен в това законодателство режим, държавите-членки са компетентни да изберат санкции, които според тях са подходящи. Те въпреки това са задължени да упражняват компетентността си при спазване на правото на Съюза и на неговите общи принципи, а следователно и при спазване на принципа на пропорционалността“. Когато по правото на Съюза не се съдържат по-точни правила за определяне на националните санкции „санкционните мерки по национално законодателство не трябва да надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на легитимно преследваните от това законодателство цели, като се има предвид, че когато има избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до най-малко обвързващата и, че причинените неудобства не трябва да са несъразмерни по отношение на преследваните цели“ (т.24 от същото решение). Когато правна уредба по правото на Съюза препраща към националните разпоредби, член 4, параграф 3 от ДФЕС относно принципа за лоялното сътрудничество, налага на държавите-членки да вземат всички мерки, които са годни да гарантират обхвата и ефективното действие на правото на Съюза, като за тази цел, запазвайки дискреционната си власт по отношение на избора на такива мерки, те трябва да гарантират, че при всички положения придават на санкцията ефективен, пропорционален и възпиращ характер. В тази насока е *Решение от 7 октомври 2010 г, дело S. M. S., C-382/09, т. 44* и *Решение на СЕС от 9 февруари 2012 г. по дело „М. U“ C-210/10*. Настоящата инстанция приема, че наложената на жалбоподателя „имуществена санкция“ в размер на 500.00 лева, не може да бъде изменена (намалена) от съда, разглеждащ въпроса за законосъобразността на

наложеното наказание, в зависимост от вида, характера и тежестта на нарушението, с оглед липсата на вредни последици и липсата на застрашеност от увреждане на обществените отношения, закриляни с разпоредбата на чл. 125, ал.5 вр. ал.1 от ЗДДС. Съдът също не може да определи по-леко по вид наказание, при което с оглед вида, характера и тежестта на нарушението, остава да се приеме единствената правна възможност деянието на жалбоподателя да се квалифицира като маловажен случай. Предвид липсата или незначителността на вредните последици, както и поради установените по делото смекчаващи вината обстоятелства спрямо жалбоподателя е налице маловажен случай на административно нарушение по чл.125, ал.5 вр. ал.1 от ЗДДС. Според съда неспазването на визирания нормативен регламент не е възпрепятствало органите на властта – НАП и/или КПКОНПИ да извършват проверка на източниците, въз основа на които е придобил имуществените си права (а такива липсват), макар и при липсата на несъставомерни вредни последици. Преди да наложи санкцията, наказващият орган е следвало да съобрази всички изложени от съда обстоятелства, посочени от съда в настоящото решение при преценката за приложимостта на разпоредбата на чл.125, ал.5 вр. ал.1 от ЗДДС към настоящия случай – **1.).** тежестта и продължителността на нарушението; **2.).** степента на отговорност на физическото лице; **3.).** степента на съдействие, което физическото лице е оказало на НАП с последващото си поведение и активни действия; **3.).** липсата на предходни нарушения от личността на жалбоподателя по смисъла на останалите административно-наказателни състави на ЗДДС и цялостното данъчно законодателство. Съдът намира, че предприетите действия от НАП за ангажиране на юридическата отговорност на жалбоподателя чрез наложеното му административно наказание имуществена санкция в размер на 500.00 лева представляват несъразмерна правна намеса при упражняване на държавната принуда, нарушаваща принципа за справедливостта на наказанията. Сам по себе си фактът на образуваното административно-наказателно производство е достатъчен, за да формира в съзнанието на жалбоподателя своеобразни солидни задръжки и общественополezni стимули от въздържане от извършването на други нарушения при изграждането на съзнанието му за необходимостта от спазване на установения в страната правов ред, както и разпоредбите на ЗДДС. Решаващата инстанция на СРС намира, че деянието на жалбоподателя не е застрашило обществените отношения, свързани с провеждането на ефективен последващ контрол върху придобитите от него имуществени права в качеството му на търговец с оглед реализираните на данъчната политика и цели на приходната администрация за 2022г. Решаващата инстанция на СРС намира, че информираността на НАП не е била засегната, възпрепятствана или застрашена от деянието на жалбоподателя или с някакви други противозаконни действия от негова страна по смисъла на ЗДДС. Налице е прозрачност и добросъвестност у жалбоподателя, тъй като НАП с последващ властови контрол не е установила по данните от декларацията по чл.125, ал.1 от ЗДДС да е била засегната, възпрепятствана или застрашена информираността на контролния орган да установи от какви източници са продобити имуществените му права,

респективно липсват данни да са засегнати лица или интереса на държавния фиск. Тези обстоятелства придават също така и **инцидентен характер** на констатираното нарушение спрямо жалбоподателя, което предопределя настоящия случай като маловажен.

Налице са законови основания за отмяната на издаденото НП като неправилно, необосновано и незаконосъобразно, като съдът следва да приложи разпоредбата на чл.28 от ЗАНН спрямо жалбоподателя.

По разноските:

На въззиваемата страна не са дължими разноски с оглед изхода на делото. Жалбоподателят не претендира разноски в производството.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ КАТО НЕПРАВИЛНО И НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП) № 644033-F663693/27.06.2022г., издадено от Директор на Офис „Илинден“ в ТД на НАП, с което на основание чл.53 от ЗАНН е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на **300.00 (триста) лева на ЕТ „Г. – М. М.“, с ЕИК: .....** за административно нарушение по чл.125, ал.5 от ЗДДС вр. чл.125, ал.1 от ЗДДС.

ПРЕДУПРЕЖДАВА на основание чл.28 от ЗАНН административно-наказателно преследваното лице **ЕТ „Г. – М. М.“, с ЕИК: .....** **ДА СПАЗВА ЗАНАПРЕД** разпоредбите на ЗДДС и установения в страната правов ред, **КАТО ПРИ ИЗВЪРШВАНЕ НА ПОСЛЕДВАЩО АДМИНИСТРАТИВНО НАРУШЕНИЕ по ЗДДС** в едногодишен срок от влизането в сила на настоящото съдебно решение, **ЩЕ МУ БЪДЕ НАЛОЖЕНО АДМИНИСТРАТИВНО НАКАЗАНИЕ по ЗАНН във вр. със ЗДДС.**

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Административен съд София – град, в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му до страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____